

РЕШЕНИЕ

№ 7074

гр. София, 18.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 23.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8093** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба от М. И. М., гражданин на Л. против Решение № 980/26.06.2013г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т.4 във връзка с чл.9 от ЗУБ на жалбоподателя е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на административно-производствените правила и необоснованост.

Прави впечатление, че оспорващият е изложил конкретните си оплаквания в три точки, като те са насочени срещу постановено съдебно решение от тричленен състав на съда. Конкретно се твърди, че решението е неправилно, не е дадена вяра на беженската история на жалбоподателя, неправилно е прието, че административният орган е изпълнил задължението си по чл.75 ал.5 от ЗУБ, липсват данни за актуална обществено-политическа ситуация в Л., което според жалбоподателя е от съществено значение за наличието на обстоятелствата за предоставяне на субсидиарна закрила по чл.9,ал.1,т.3 от ЗУБ. Твърди се неправилна преценка за предоставяне на хуманитарна закрила, предвид ноторно известната нестабилна политическа обстановка в Л., организирани бомбени заплахи и терористични атентати.

Искането до съда е за отмяна на решението на председателя на Д., с произтичащите от това последици.

Оспорващият редовно и своевременно призован не се явява в проведеното на

23.10.2013г. открито съдебно заседание. Жалбата се поддържа от назначения от съда процесуален представител адв. В. от САК.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците, не заявява становище по оспорването.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. - град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема, че е сезиран с редовна и допустима жалба подадена на 09.08.2013г. от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, решение № 980/26.06.2013г. на председателя на Д. и в преклузивния 14 – дневен срок по чл. 87 от ЗУБ, считано от връчването му на 31.07.2013г. Конкретните оплаквания в жалбата, насочени срещу несъществуващ съдебен акт, съдът приема че са в резултат от механично възпроизвеждане на бланкетна жалба, по техниката „копиране и поставяне” от неизвестно лице, подготвило текста на жалбата, предвид обстоятелството, че чужденеца не владее български език, заявил е искане по чл.14 ал.2 от АПК.

От фактическа страна се установи следното:

При проверка на гранично – полицейски наряд от Гранично полицейско управление Б. при Регионална дирекция „Гранична полиция”Е.-МВР се установява, че чужденеца М. М., е преминал незаконно границата на РБългария в района на 212 гранична пирамида, намираща се в землището на [населено място], [община], обл.Я.. Чужденеца е без документи за самоличност. От дирктора на ГД”Гранична полиция”-Е. са издадени заповеди № ОЧ-04/19.05.2011г. и № ОЧ-05/19.05.2011г. за налагане на чужденеца на принудителни административни мерки „Принудително отвеждане до границата на Р Б.”, съответно „Принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци към „Дирекция”Миграция”-МВР. Административното производство по описа на Д. е започнало с подаване от чужденеца М. М. на молба за предоставяне на статут, вх. № Ж-1200 от 29.07.2011г. на дирекция „Миграция”-МВР, изпратена на Д. по реда на чл. 58,ал.4 от ЗУБ. Желанието за закрила е потвърдено с подаването на следваща молба, вх. № 1048 от 15.08.2011г. на РПЦ –С., на която дата молителят е регистриран като М. И. М., [дата на раждане] в [населено място], Л., гражданин на Л., арабин по народност, мюсюлманин-сунит, неженен, като личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30,т.3 от ЗУБ. На 16.08.2011г. с чужденеца е проведено интервю.

С решение № 2818 от 19.08.2011г. на решаващ орган, на основание чл.67в,т.1 от ЗУБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р Б., което не е връчено на чужденеца. Производството е преминало по общия ред, видно от изложените обстоятелства в докладна записка, рег. № 40 5028/28.10.2011г. на главен експерт Х. Ш..

С решение № 633/23.11.2011г. на заместник председателя на Д. производството за предоставяне на статут на М. И. е спряно, на основание чл.77,ал.1 във връзка с чл.14,т.3 от ЗУБ.

С решение № 147 от 29.02.2012г. на председателя на Д. производството за предоставяне на статут на чужденеца е прекратено на основание чл.77, ал.3, вр. чл.15,ал.1,т.7 ЗУБ, като с влязло в сила определение № 3222 от 13.07.2012г.,на Административен съд София-град, 17 състав, постановено по адм.д.№ 4141/2012г., акта на председателя на Д. е отменен и преписката му е изпратена с указания за

продължаване на процедурата по разглеждане молбата за закрила на чужденеца.

В изпълнение указания на съда и в съответствие с чл. 63а, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците е определена дата за провеждане на интервю с кандидата за предоставяне на статут на бежанец, като същият е уведомен за датата на провеждане на интервюто. Съгласно чл. 63а, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците е проведено интервю, за което е съставен протокол от 14.03.2013г. Пред интервюиращият орган и в присъствието на преводач от арабски език, който е разбираем за жалбоподателя, последният е поддържа, че истинските му имена са Д. М. Д. Д., палестинец, гражданин на Й., неженен. Не представя документи за самоличност. Твърди, че такива ще му бъдат евентуално изпратени от Й., където живеят роднините му – майка шестима братя и три сестри, или ще бъдат издадени от представителството на страната по произход в С.. Чужденецът заявява, че в периода от 1993г. до 2000г. е пребивавал легално в Италия. От 2000г. до 2003г. нелегално е пребивавал и работил в Г., екстрадиран е обратно в Й. през 2003г. До 2010г. е живял в Й. в [населено място], район В., занимавал се е със земеделие. Напуснал е Й. на 10.05.2010г. ,отпътувал е със самолет до Т., да търси работа . В Р Б. е влязъл нелегално, пеша на 19.05.2010г. Чужденецът заявява, че желанието му е да работи в европейска държава, че не е имал проблеми с официалните власти в Й., нито е участвал във въоръжени групировки, не е арестуван и осъждан. Не твърди и преследване поради расова, верска или национална принадлежност, или такава към определена социална група политическо пристрастие или убеждение

Въз основа на фактите от изложената от жалбоподателя бежанска история, причините, поради които същия е напуснал страната си по произход, както и приложените справки, с вх. № 01-384/18.01.2013 г. и вх. № 329/10.01.2011г. на Дирекция "Международна дейност и европейски бежански фонд" към Д. при МС, е изготвено становище от главен експерт" в РПЦ - С. с рег. № УП 5828/15.05.2013 г. за М. И. М., представящ се като Д. М. Д. Д.. Предложено е на кандидата да бъде отказан предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалноправните предпоставки по ЗУБ.

На 26.06.2013г. ответникът е постановил оспореното в настоящото производство решение № 980, с което приема, че по отношение на М. И. М. не са налице основанията по смисъла на чл. 8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, както и на чл. 9, ал. 1, ал. 8 от същия закон, за предоставяне на хуманитарен статут. Изложил е съображения в този смисъл, мотивирайки извода си за отхвърляне на молбата, като явно неоснователна, на основание чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 ЗУБ.

При разглеждането по същество на жалбата на М. И. М. и след проверка законосъобразността на обжалваното решение съгласно чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът намира следното:

Решението е правилно.

Председателят на Д. е изложил мотиви, че заявените от молителя факти и обстоятелства в хода на административното производство, не сочат причина за напускане на държавата по произход, която да представлява предпоставка за предоставяне на статут на бежанец. Не се твърди информация, която да обоснове извод за риск от преследване или тежки посегателства спрямо чужденеца. Направен е извод, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения

или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Прието е, че кандидатът е напуснал Й., за да намери работа и да се установи в страна от ЕС, поради което е определен като икономически мигрант. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че М. И. М. не е бил принуден да напусне Й. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Изложени са доводи за липса на данни за безогледно насилие и въоръжен конфликт в заявената страна по произход на чужденеца. Председателят на Д. е изложил данни за ситуацията в Й., като се е позовал на справка вх. № УП329/19.01.2011 г. и справка вх. № 01-384/18.01.2013г.

Административният орган е обосновал извода за липса на основанията за предоставяне на закрила в Република Б. за жалбоподателя, въз основа на правилно установената фактическа обстановка и доказателствата по административната преписка. С оглед липсата на каквито и да било доказателства в подкрепа на твърденията му за наличие на условията за предоставяне на бежански или хуманитарен статут, от административния орган обосновано е прието, че такива в случая не са налице. Действително от приложените в преписката данни не се установява наличие на никоя от причините по чл. 8 ЗУБ, за да е налице основателен страх от преследване или на тези посочени в чл. 9 от същия закон, поради които лицето да е принудено да остане извън страната си на произход, поради заплаха за живота, сигурността или свободата или опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Поради това обоснован е направеният извод, че не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8 - 9 ЗУБ и правилно е постановен отказ на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 - 4 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от жалбоподателя по време на проведеното интервю, обосновано и законосъобразно, в съответствие с доказателствата по делото председателят на Д. е приел, че жалбоподателя не е бежанец по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967 г., тъй като за него не съществува опасност от преследване поради расата му, религията, националността или принадлежността към политическа партия.

Също така не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. На фона на така очертаната правна регламентация и приетото по-горе по повод изнесената бежанска

история, съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1-3 от ЗУБ. В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход, съгласно информацията, почерпена от приложената по преписката актуални справки, вх. № УП329/19.01.2011 г. и вх. № 01-384/18.01.2013г.

Не се установи по отношение на чужденеца да са налице тежки лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Предвид това, съдът намира изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 9, ал. 1, т.т.1-3 ЗУБ за правилен и законосъобразен. Лицето не е било принудено да напусне Й. поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание, не се установяват тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В хода на съдебното производство не се представиха доказателства, които да променят изводите относно липсата на законови предпоставки за предоставяне на статут.

Предвид изложеното, законосъобразен се явява извода на председателя на Д. при МС, че не се установяват предпоставките по чл. 9 ЗУБ, тъй като не са налице пречките по чл. 4, ал. 3 ЗУБ за връщане на чужденеца в държавата му на произход. По отношение на лицето не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал.1 ЗУБ - председателят на Д., който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т.2 и т. 4 ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и административнопроизводствени правила.

Поради изложеното, оспорването е неоснователно. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт. По тези причини жалбата на М. И. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Й., против Решение № 980/26.06.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран така и на осн. чл. 90 ЗУБ, във вр. с чл. 172, ал. 2, предл.четвърто АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 20 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Й., против Решение №

980/26.06.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС на Република Б.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: